

de, men det ligger i luften, at vi drøfter sagen videre og ser på, om det er noget, der kan indfases i forbindelse med det arbejde, vi i øvrigt skal i gang med vedrørende bloktilskuddene. Jeg forstår godt den store grønlandske interesse og anerkender også de levevilkår, man gennem tiderne har haft på Grønland. Hvis man taler om byrder, er de nok på et andet niveau end det, vi kender i Danmark i øvrigt, så lad os se, om vi ikke kan få en fordragelig debat om den videre udvikling, også om den finanslov, der kommer til at gælde for 2005.

Kl. 22.55

Ellers må man spekulere meget over den form, finanslovdebatter har. Her i dag har vi jo alene drøftet ændringsforslagene, og hvis der er en forståelse for, at vi på torsdag kun diskuterer resten af finansloven, tror jeg, det er en meget begrænset taletid, der i virkeligheden bliver brug for. Jeg har meget svært ved at se, hvad det egentlig er, man skal nævne på torsdag, som ikke er nævnt i dag, og derfor tror jeg også, at man måske kunne opfordre Præsidiets til at overveje en helt anden form, hvor der er én stor generaldebat, og vi så stemmer bagefter.

Der er dog alligevel nogle fordele ved, at der måske kommer en debat igen på torsdag. Det giver mulighed for, at man på delområder måske kan få en sådan viden undervejs, at debatten alligevel kan blive en anden på torsdag, og jeg synes virkelig, det er en skam, at der er produceret så mange gode skrifter, både af den tidligere regering og af den nuværende regering, som åbenbart ikke er genstand for nærmere fordybelse.

Vi har en publikation, som jeg var med til at rose som finanspolitisk ordfører, da den kom i januar 2001 fra den tidligere regering. Den hedder »Danmark år 2010«, og jeg synes, den er meget forståelig, men alligevel må man sige her snart 2-3 år efter, at det er underligt, at der stadig er nogle i de partier, der dengang var med til at bære regeringen igennem, som endnu ikke forstår dybsindigheden i »Danmark år 2010« – hvad der egentlig ligger i den, og hvordan den skal fortolkes. Men nu er der jo en mulighed for at gå ind i nærmere detailstudier inden på torsdag, så de værste vildfarelser kan blive udryddet, f.eks. forskellen mellem konjunkturbetinget overskud og strukturelle saldi, hvornår gældsproblemerne opgøres som et konjunkturelt BNP, og hvornår det er et strukturelt BNP. Det er helt afgørende for, at man kan diskutere »Danmark år 2010«, og det håb nærer jeg altså.

Samtidig vil jeg sige, at man – selv om det måske er meget vidtgående – kan begynde at undersøge empirisk, hvad forskellen mellem en højkonjunktur og en lavkonjunktur egentlig er. Jeg forstår godt, at mange kan være overraskede over, at en lavkonjunktur betyder, at der er færre i beskæftigelse, for det er jo noget, vi alle sammen helst vil undgå. Jeg ved ikke, om der er lige så mange, der er overraskede over, at i en højkonjunktur er der flere i arbejde, men tingene hører jo sammen: Hvis der ikke er færre beskæftigede i en lavkonjunktur, er der altså heller ikke flere beskæftigede i en højkonjunktur, end der er i en lavkonjunktur, og hvis der er fuld beskæftigelse, er der altså fuld beskæftigelse hele tiden, for det er jo fuldstændig uafhængigt af, om der er lavkonjunktur eller højkonjunktur.

Hvis nogen alligevel kommer til den empiriske erkendelse, at det har vist sig gennem tiderne, at lavkonjunktur medfører færre i arbejde, kunne man godt starte i 1998 og spørge: Jamen har vi egentlig haft et tidspunkt, hvor vi havde færre ledige, end vi har nu? Ja, vi havde det absolutte lavpunkt i andet kvartal af 2002, men når jeg vælger maj 1998, er det alligevel interessant, for i maj 1998 var der 8.000 flere ledige end nu.

Mange af dem, der nu siger til regeringen, at den skal lempe og lempe og lempe finanspolitikken, var parlamentarisk grundlag for en regering, der gjorde lige det modsatte, nemlig strammede op. Det fremgik helt klart, at meningen med det var at forhindre flaskehalse. Man forudså en udvikling med yderligere fald i ledigheden, så man var nødt til at stramme op, men der var altså 8.000 flere ledige dengang.

Vi strammer ikke op nu, vi slækker på finansloven. Vi vedtog allerede i foråret, at vi vil have en aktivitetsvirkning, der svarede til ca. 0,4 pct. af BNP, og der var mange, der advarede os imod det. Vismændene sagde, at det var der overhovedet ikke brug for, og at der overhovedet ikke skulle være nogen aktivitetsvirkning over finansloven, for den må ikke påvirke beskæftigelsen, og fra Nationalbanken kiggede man ud af vinduerne og over til os. Men det endte alligevel med, at de kom med en erklæring om, at det nok alligevel var forsvarligt, men så heller ikke mere – altså at regeringen egentlig gik lige til grænsen for, hvor stor en aktivitetsvirkning, altså hvor mange arbejdspladser der egentlig måtte ligge i finansloven, og det er altså de 10.000, som allerede ligger der. Jeg tror, det vil vise sig, at finansloven for 2004 ikke er for aktiv, men at det måske i virkeligheden er meget passende med de 10.000